

מלך מארוקו הזמין אותה לרקוד לפניו,

היא רקדה במצריים והעדיפה ללמד בישראל

כפאריס היו ריקודי-הבטן מאוד באופנה, והיא עברה בחתונות, במסיבות ובטיקסי בר-מיצווה של יהודים.

במלחמת יום-הכיפורים רקדתי בהתנדבות עבור תוכנית שכל הכנסותיה נתרמו לישראל. היא נזכרת בגאווה.

התחילו להכיר אותי כפאריס, והזמנתי להשתתף בכמה תוכניות טלוויזיה. מאז ומתמיד הייתי סקרנית לבקר במצרים. וללמוד עוד ועוד על ריקודי-הבטן המצריים. ב־1975 נסעתי לקאהיר, להתאמן בריקוד בתיאטרון הערבי הפולקלורי על שם אום כולתום, וללמוד אצל המורה הערבי המפורסם סמי יונס וגברת מוחמד אולט בשיעורים פרטיים.

בקאהיר לא עבדתי, רק למדתי והתאמנתי בריקוד. פגשתי אנשים מעניינים ונהניתי מהחיים ומהמגוון של תרבות המצרים.

אחרי החופשה הקצרה, כת שלושת החודשים, חזרתי לפאריס ואז התעורר בי מחדש חידק הצועניות שבי ונסעתי לאגאדיר שבמארוקו.

התאהבתי במקום, הרגשתי בו כמו בבית. השפה המארוקאית ומוזיקת-האזורי החם והנעים. תיכף ומייד הוחתמתי על חוזה-הופעות.

נשארתי במארוקו שלוש שנים, עד 1980. בשנים האלה רקדתי במקומות הכי יפים והכי מכובדים.

גיסו של מלך מארוקו הזמין אותי לרקוד במסיבת יום-ההולדת של המלך, חסן השני. המלך ופמילייתו ידעו שאני יהודיה, אך זה לא הפריע להם.

כיתה

אריקווא

בטן

מניירורק לאחותה בנייריהיבן, במדינת קונטיקט. ביום-הולדתה, שחל כמה ימים אחרי בואה, הזמנתי לארוחת-ערב במועדון יוקרתי. אחותי וחבריי, שידעו שאני יודעת ריקודי-בטן, דחפו אותי לרקוד, ולבסוף הסכמתי. נתתי ממש הופעה חיה.

הבוס, בעל המועדון, שהיה פלסטיני, כמעט התעלף מהנאה, ומייד אחרי תום הריקוד בא אליי והציע לי לחתום איתו חוזה. אמרתי לו שאני לא

מלמדת בסטודיו. אותה חברה אמרה לי: את מרוקאית, בטח תאהבי את המוסיקה המיורחית הערבית הזאת.

הלכתי לראות כמה דברים אמורים. זה היה ב־1971. פגשתי בחורה אמריקאית ממוצא הונגרי בשם סרינה. למדתי אצלה שיבעה חודשים והעניין מצא חן בעיניי.

מרי פעם היה מופיע אצל סרינה מורה פרסי ידוע לריקודי-בטן, בקיר נמוזי. הוא שם עלי עין ואמר לי: רואים

מורה בשיעור ווילט ביטון, ילידת מארוקו שהתחנכה המיזרח בניירורק, רקדה לפני מלך מארוקו. על אף הכבוד שנפל בחלקה, החליטה שהיא מעדיפה ללמד דווקא את בנות ישראל את התורה.

כשרואים אותה רוכבת על נראית כגימנזיסטית בעלת שיער שחור ומתברר ברוח. לא חושבים, מזהים או משייכים אותה לרקדנית הבטן המופיעה השנה בארועים הכי לוחטים בעיר, במסיבותיהם של שגרי רים, בחגיגות של עשירים ובדיסקו-טקיס של בתי-מלון מכובדים.

זוהי ווילט ביטון הצרפתייה, שמוצאה מקזבלנקה שבמארוקו. ווילט באה לישראל לפני כמעט שנתיים לביקור קצר: "באתי לבקר את אמי המתגוררת בהרצליה, ראיתי כי טוב ונשארתי", היא אומרת באנגלית רהוטה בעלת מיבטא צרפתי.

יש קורסים למתחילים ויש למתקדמים. רוקדות אצלי אפילו כמה בחורות בלונדיות העובדות בשגרירות זרות. המשותף לכולן: אהבתן לקצב המיזרחי.

כיתה בפעולה תלמידותי, אומרת ווילט, הן מכל ה"שכבות. מכל הגילים ומכל הצבעים. מלאות וגם רזות.

להיפך. הייתי מאוד מקובלת בחוגי בית-המלוכה, הנסיכות והשרים. הם אמרו לי: כבוד הוא לנו שאתה עימנו. תמונותיי התפרסמו בכל העיתונים. הפוסטר שלי היה תלוי בכל מקום אפשרי. היו מביאים אותי ומסיעים אותי בקארילק עם נהג פרטי, וכמובן, הרווחתי הרבה כסף.

ב־1980 חלתה ווילט במחלה שהצריכה ניתוח, טיפול רפואי ומעקב צמוד והיא העדיפה להתאשפו בבית-חולים בצרפת, ולכן חזרה לפאריס. כשהחלימה, נסעה לבקר את אמה, שכנתים עברה להתגורר בישראל.

רקדנית ואין לי אפילו בגד מתאים, אך הוא עמד בתוקף על דבריו ואמר: את מתחילה בשבוע הבא.

חיידק הצועניות * **תחלתי לרקוד** פעם בשבוע, אחרי-כך שבועי פעמיים בשבוע, אחרי-כך בסופי שבוע ואחר כך משך כל השבוע. הצלחתה האירה לה פנים, והפלסטיני שילם לה הרבה כסף. היא חסכה את מירב כספה, ואחרי שישה חודשים אמרתי לו גוד-בוי וחזרתי להורי ומישפחתי בפאריס, שאליהם התגעעתי מאוד.

לפי התנועות שלך שאת ממוצא מיורחי. דעי לך שאת מבזבזת את זמנך כאן, בואי אליי לקחת שיעורים פרטיים אינטנסיבים בריקוד.

עניתי לו שאני לא חושבת להיות רקדנית-בטן מיקצועית. אני רוקדת בשביל הכף, וחוזק מזה אין לי כסף. הוא אמר לי: אל תדאגי, תשלמי לי כשהיה לך.

נשארתי ללמוד בסטודיו של סרינה ולמדתי גם אצלו כמה חודשים בשיעורים פרטיים. המורה הזה היה דגול והוא עשה אותי מה שאני היום. בחופשות הקיץ של אותה שנה, כלומר לפני 12 שנה, נסעה ווילט